

“Samen eenzaam”

“Samen eenzaam”

Frida den Hollander

Tweede editie

Schrijver: Frida den Hollander

Coverontwerp: Koos den Hollander

Correctie: Koos den Hollander

ISBN:9789402122442

Inhoud

Inleiding	1
Ik ben de moeder van een pedofiel!	11
Medicijnverslaving	23
Geestelijke mishandeling	33
Kind van foute ouders	41
Een groot gezin.	49
Fobie	59
Overspannen	67
Een gedachte vanuit eenzaamheid.	73
Geldzorgen	75
Zelfdoding	81
Wat een Rare	93
Een hennepplantage	101
Misbruik	107
Getraumatiseerde ouder: oorlog	115
Een verzamelaar Te veel van alles	121
Epiloog	129

Inleiding

Als je de titel leest, kan het je enigszins verbazen.

“Samen eenzaam” lijkt met elkaar in tegenspraak. Al enige tijd verdiep ik me in de eenzame mens. Ik probeer er zoveel mogelijk over te weten te komen door het bijwonen van lezingen, workshops en het lezen van boeken en artikelen.

Wat schetst mijn verbazing. De meeste literatuur gaat over de eenzame oudere mens. Een klein gedeelte gaat over de eenzame jongeren en een nog kleiner gedeelte gaat over eenzame kinderen. Het gaat dus over de eenzame als alleenstaand mens.

Over de eenzaamheid van groepjes mensen heb ik niets kunnen vinden. Wat bedoel ik met groepjes mensen? Ik bedoel de mensen, die samen leven en ook samen eenzaam zijn, zoals gezinnen.

Ik kan me voorstellen, dat er ook groepjes mensen zijn, die geen gezin vormen, maar, die door hun zelf gekozen leefwijze zo buiten een gemeenschap vallen, dat wij ze ook “Samen afgezonderd” zouden kunnen noemen. Ik wil het hebben over de mensen, die er niet voor gekozen hebben om dit leven te hebben. Het leven, als eenzamen.

Wat is eenzaamheid samen?

Om met elkaar na te denken over: “Eenzaamheid samen” zouden we uit moeten gaan van een definitie. Hoe kom je aan een definitie? Het groot woordenboek van Van Dale zou uitkomst moeten bieden. Hij schrijft: “Zonder gezelschap of ver van anderen verwijderd, zich verlaten voelen.” Als we deze

omschrijving van eenzaam vergelijken met de eenzaamheid van een gezin, moeten we constateren, dat deze omschrijving niet helemaal klopt. In een gezin ben je niet zonder gezelschap. Je kunt je wel enorm verlaten voelen. We moeten wel tot de conclusie komen, dat eenzaamheid i.v.m. het gezin een andere definitie nodig heeft dan de eenzaamheid van de enkeling. Wat het wel complex maakt is, dat binnen dat gezin, de enkeling ook dat gevoel kent van alleen zijn en zich verlaten voelen.

Prof. Gierveld zegt het volgende over eenzaamheid: *“Eenzaamheid is het gat, dat gaapt tussen, wat je van contact verlangt en dat wat je krijgt (emotioneel) en onvermogen om er zelf iets aan te doen.”*

Ik heb toch de neiging om te veronderstellen, dat dit over de enkeling gaat. Deze definitie gaat wel op voor de enkeling in een gezin. Het is het erg moeilijk om iets wat zo complex is als eenzaamheid van het gezin als eenheid te vatten in enkele woorden. Ik heb de volgende definitie bedacht en ik denk, dat heel deze heel dicht in de buurt komt van de eenzaamheid van een gezin: *“Als groep leven in een isolement, door de onmogelijkheid samen vertrouwen te schenken aan de buitenwereld.”*

Meestal is het vertrouwen van de enkeling in het gezin zo geschaad, dat de buitenwereld al helemaal geen vertrouwen wordt geschonken. Er wordt een “wij” gevoel gecreëerd. Zo wordt de buitenwereld helemaal buitengesloten. Vaak wordt dit gevoel gevoed door één van de ouders. Deze probeert het “wij” gevoel te stimuleren. De gesprekken, die ik heb gevoerd waren meestal met mensen, die oud, eenzaam en in hun jeugd beschadigd zijn. Vaak lag de beschadiging in het feit, dat er een

geheim in het gezin was. In de gesprekken werd mij duidelijk dat: “*Het geheim*” op de schouders van iedereen binnen het gezin drukte. Er werd beslist niet over gesproken. Ik ben er daarom van overtuigd, dat in een dergelijk gezin kinderen opgroeien, die later eenzaam kunnen worden. Zij hebben niet geleerd om contacten te leggen met de samenleving.

Ik heb ook een paar verhalen van jongeren gehoord, die nu midden in die “Samen eenzaamheid” zitten. Via de school zijn deze kinderen voor hulp aangemeld. Tegenwoordig kan er hulp geboden worden als er om wordt gevraagd, maar er is altijd toestemming nodig van de ouders en deze kunnen een deel van het probleem vormen. Vaak wordt er dan geen hulp gevraagd.

Ik was enkele jaren geleden voorzitter van een vrouwenvereniging. Aangezien het een christelijk vereniging was, opende ik met gebed. Er was in die week een ernstig geval van misbruik in onze omgeving geconstateerd en ik bad zoals gebruikelijk voor het slachtoffer en de familie. Eén van de dames vroeg me: “Waarom heb je niet gebeden voor de familie van de dader?” Ik was met stomheid geslagen, dat ik daar niet aan gedacht had. Ik schaamde me diep. Het zal je kind maar wezen. Deze dame vertelde, dat zij de moeder van een dader was. Dat er een tijd was, dat ze nauwelijks naar buiten durfde omdat ze het idee had, dat iedereen naar haar wees en over haar praatte. Wij zijn toen heel eenzaam geworden.

Eén van de dames waarschuwde haar en zei: “Houd vol anders blijf je eenzaam. Want, ik heb ook iets mee gemaakt in mijn jeugd, waardoor we erg eenzaam zijn geweest.” Er ontspon zich een heftig en emotioneel gesprek. Iedereen sprak vrij uit. Het

was een veilige omgeving want we hadden ooit afgesproken, dat als er iets persoonlijk wordt verteld, het binnen de groep blijft. Er waren 25 dames en 7 kwamen met hun verhaal. Er waren twee dames bij, die hun verhaal nog nooit hadden verteld. Het waren bijna allemaal ouderen en hun jeugd lag ver achter hen. Vier dames belden mij later op en zeiden mij, dat ze eens met me wilden praten. Het kwam erop neer, dat deze dames in hun jeugd allemaal erg eenzaam waren geweest. Zij niet alleen, maar alle kinderen in hun gezin.

Een gezin, waar de buitenwereld niet werd toegelaten en waar zij niet in de buitenwereld kwamen. Een eiland in de maatschappij.

In verband met de verhalen die ik te horen kreeg, moest ik denken aan foto's, die mijn man in Tsjechië heeft gemaakt. Een wervelstorm was door een bos geraasd. Sommige ongeschonden bomen stonden te midden van een groep geknakte bomen en midden in een gezond levend bos, was een groepje bomen geknakt. Zij zouden geen vrucht meer dragen en geen vogel zal er ooit nog een nest in bouwen. Zoals zo velen in onze maatschappij voor hun leven kapot gemaakt zijn. Het leven om hen heen ging gewoon door. Zij waren geknakt voor het leven.

Naarmate je ouder wordt des te meer sta je stil bij het leven, dat je hebt geleid. Door mijn pastorale taak als lid van het vertrouwensteam en Godsdienst ben ik in tien jaar heel wat soortgelijke verhalen tegen gekomen. In menig gesprek kwam naar voren, dat het gezin met geheimen leefde en zich daardoor van de maatschappij afzonderde.

***“Een groep geknakte bomen.
“Er omheen gaat het leven gewoon door.”***

Er waren verschillende verhalen:

Ik kreeg het idee, dat deze kinderen in hun jeugd omringd waren door andere personen en toch “Samen eenzaam” waren. Ik heb van sommigen toestemming gekregen om hun verhaal op te schrijven. Ik moest hun verhaal verder vertellen. Sommigen vertelden in één zin hun verhaal. Ik heb ook met jongeren gesproken, die in een psychiatrische kliniek behandeld werden. Omwille van hun privacy vertel ik hun verhaal niet. Ik weet daardoor wel, dat het nog steeds voor komt. Er zullen ook jongeren en ouderen zijn, die eigenlijk zonder reden eenzaam zijn. Ik maak me ongerust over die jeugd, die nu opgroeit en die niet leert, hoe ze normale sociale contacten moeten leggen. Ik voel me geroepen om de maatschappij erop attent te maken, door deze verhalen op te schrijven. Ik heb deze verhalen ondergebracht onder de titel:

“Samen eenzaam”

De mogelijke oorzaken van deze gezamenlijke eenzaamheid:

- Misbruik of mishandeling;
- Verslaving;(alcohol drugs, medicijnen);
- Stille armoede; (werkeloosheid, geldzorgen);
- Psychische ziekte van één van de ouders;
- Getraumatiseerde ouders;
- Oorlog;
- Criminaliteit; gevangenis of drugs;
- Fobieën;
- Waarschijnlijk zijn er nog meer oorzaken.

Dit zijn verhalen van ouderen. Maar het is ook een probleem van deze tijd. In iedere wijk is wel een gezin, waarvan wij zeggen:

*“Die mensen zijn zo op zichzelf,
Ze bemoeien zich met niemand,
Je hebt geen last van ze,
Je ziet de kinderen nooit op straat” Dit is aan te vullen met nog
meer opmerkingen.”*

***“Wij” gevoel. Een wurggreep.
Stil maar, wij zijn samen.***